

I § 10 er der Tale om, hvor Børnene kunne anbringes, altsaa i Familier, Børnehjem eller Opdragelsesanstalter. Der ønskede jeg, at det blev slaaet fast i Loven, at Anbringelsen ikke maa kunne ske paa en Fattiggaard, at Børnehjem eller Opdragelsesanstalter aldrig bør forenes med Fattiggaarde eller Tvangsarbejdsanstalter for myndige eller med en Anstalt for legemlig eller aandelig abnorme. Det er jo rimeligt, at Værgeraadene, naar de træde i Funktion, i størst muligt Omfang ville benytte de bestaaende Foreninger og deres Hjem efter Henvendelse til Foreningerne i de enkelte Tilfælde. Jeg er enig med en anden Taler, jeg erindrer ikke hvilken, i, at det vil være naturligt, at ogsaa Anbringelsen af Børnene overgaar til eller forbliver ved Værgeraadet, og, at det ikke gaar over til Overværgeraadet, jeg ser ikke andet, end at det gør Sagen mere vanskelig, nogen Lettelse kan man ikke se deri. Men naar Værgeraadene skulle kunne benytte disse Børnehjem, som jo skulle være anerkendte af Staten, saa tror jeg, at det er en meget for streng Bestemmelse, der staar i § 35, nemlig, at Børnehjemmene ere forpligtede til at tage disse Børn, thi der maa gælde om Børnehjemmene noget lignende, som gælder om den enkelte Familie, der skal have et Plejebarn, at denne Familie selv maa afgøre, efter dets egen Individualitet og efter Barnets Beskaffenhed, hvorvidt den egner sig til at optage dette Barn eller ej, og det samme maa virkelig ogsaa gælde om Børnehjem. Jeg tror ogsaa, at mange Foreninger bestemt ville modsætte sig, at det skal gøres dem til Pligt at optage andre i deres Børnehjem, end de selv ønske at optage, idet derved ellers det Arbejde, som de udrette med de Børn, de have, let kan blive spildt.

I § 12 hedder det, at naar Værgeraadet beslutter, at Barnet skal anbringes udenfor Hjemmet, overgaar Forældremyndigheden til Overværgeraadet. Det er en Bestemmelse, der er strengere end den, der haves i Norge, hvor en af Forældrene særdeles godt kan beholde Forældremyndigheden. Der staar ikke i Loven, hvorvidt Overværgeraadet skal beholde den, eller kan beholde den, thi det er jo saa, at for saa vidt Værgeraadet benytter en bestaaende Forening, saa maa nødvendigvis Overværgeraadet afgive Forældremyndigheden til denne Forening, fordi Foreningen ganske simpelt fordrer Forældreretten, ellers har den ingen reel Myndighed. Ligeledes er § 14, der handler om Forhandlingerne i Værgeraadet, strengere, end de

ere i Norge overfor Forældrene, men det kunde maaske alligevel være en heldig Strengthed. Det er nemlig saaledes i Norge, at Forældrene ved deres Side kunne tage en Person med, der kan varetage Barnets Tarv ved alle Forhandlinger i Værgeraadet undtagen til Raadslagning og Værgeraadets Stemmeafgivning. Jeg ønsker det imidlertid endvidere slaaet fast i § 14, at et Værgeraad, for saa vidt der er Tale om et skolepligtigt Barn, skal høre Skolen, og for saa vidt det er et Barn, der gaar til Præsten, tillige skal høre Præsten.

Jeg kommer nu til den store Myndighed, der er lagt i Formandens, det vil sige Politimesterens, Haand. § 15 begynder med: „naar Værgeraadet ikke er samlet“. Nu kan man sige, at Værgeraadet saa at sige aldrig er samlet, og da kan dette ske, som vil ske efter Paragraffens videre Indhold, nemlig at Formanden da paa egen Haand indkalder Vidner, afhører og edfæster Vidner. I Henhold til en senere Paragraf — det er vistnok § 20, som jeg nylig nævnedes — kan denne Formand foreløbig træffe Afgørelse og anbringe Børnene, som han finder det rigtigt. I England og Frankrig lader man Domstolene afgøre, hvornaar en Tvangsopdragelse skal finde Sted. Det er altsaa opgivet her; og hvorfor? Netop fordi Afgørelsen beror paa et Skøn over forskellige Forhold, der vanskeligt lade sig oplyse aktmæssigt. Men ligger der ikke heri ogsaa en stor Vanskelighed, naar der er Tale om, at Sagen kan appelleres til Overværgeraadet, at den netop vanskeligt kan oplyses aktmæssigt?

I § 18, hvor der er Tale om Anbringelse af Børn i Internater, ønsker jeg, at det bestemt skal fremhæves, at Skolerne skulle høres, at den Lærer, som særlig har haft med Barnet at gøre, skal tilkaldes ved Afgørelsen.

I § 21 er der Tale om de Egenskaber, som de Familier skulle besidde, der skulle være Plejehjem. Der ønsker jeg, at det skal tilføjes, og det er ogsaa i Overensstemmelse med Goos' Forslag, at Pigebørn kunne ogsaa, hvor saadant er tjenligt for dem, betros til Enker eller ugifte Kvinder, som opfyldte de nævnte Betingelser. Jeg ønsker det, fordi en god Kvinde i de fleste Tilfælde kan udøve en Indflydelse, der overgaar, hvad Mænd kunne magte.

I § 22 nævnes det, at der i hver Kommune skal være en Tilsynsværge for Børnene, dog kan der være flere. I den tyske Lov af 2. Juli 1900 er det fastsat,